

privrednog kolapsa većeg dela regiona i rastućeg pritiska u Ujedinjenim nacijama da se, jednom zauvek, reši Timorsko pitanje, postignut je sporazum u maju 1999. kojim je dozvoljeno referendumsko izjašnjavaње Timoraca o trajnom ujedinjenju sa Indonezijom. U pokušaju da spreče održavanje referenduma, ili da bar osiguraju rezultat koji bi odgovarao Džakarti, Indonežani su započeli novu kampanju ubijanja i terora. Nasilje je dramatično poraslo u mesecima pred sporazum u Ujedinjenim nacijama i doživelo vrhunac nakon glasanja 30. avgusta. Indonežanska armija je, već u leto 1998, inscenirala veliko povlačenje svojih trupa iz Istočnog Timora za zapadne reportere, ali je istovremeno organizovala paravojne grupe da po njenom nalogu sprovedu kampanju terora protiv Timoraca koji su bili za nezavisnost.²¹⁷ Posle 1999. teror je uveliko bio u toku. Alan Nejrn je pronašao „glavnokomandujućeg“ za trinaest od ovih milicija, koji je priznao da su ove grupe imale „dozvolu za ubijanje“ od indonežanske armije.²¹⁸ Kasnije, Nejrn je saznao da je posle aprilskog masakra u katoličkoj crkvi u Likisi, gde je ubijeno između šezdeset i dve stotine civila,²¹⁹ admiral Denis Bler, tadašnji glavnokomandujući Pacifičke flote (postavljen od strane Obame na mesto direktora Nacionalne obaveštajne službe, 2009) poslat u Džakartu da se sretne sa indonežanskim vojnim vrhom. Međutim, Nejrn izveštava na bazi američkih dokumenata da „ni u jednom trenutku Bler nije rekao Indonežanima da zaustave akcije milicija“. Umesto toga, indonežanski vojni predstavnici Blerovu posetu shvatili su upravo onako kako je on želeo da je shvate – kao „zeleno svetlo za nastavak operacija njihovih milicija“.²²⁰

Manje od tri meseca pre masakra u Likisi desio se masakr u Račku, na Kosovu, sa mnogo manje mrtvih (koji je, kako ćemo kasnije pokazati, bio i izmišljen). Kao što se vidi iz Tabele 3, Račak je, u našem novinarskom univerzumu, tri puta češće nego Likisa, opisan kao „masakr“ iako je ona bila stvarna i sa mnogo većim brojem žrtava. Uočavajući protivrečnost između

„visokoumne NATO retorike“ o zaštiti ljudskih prava na Kosovu, ali ne i u Istočnom Timoru, Hoze Ramos-Horta iz Fretilina naveo je kao primer NATO bombardovanje Srbije, zahtev za povlačenje srpskih trupa sa Kosova (koje je srpska prokrajina), i zahteve da se srpski zvaničnici gone pred Međunarodnim sudom. Ništa slično nije primenjeno na vođstvo indonežanskih vojnih snaga „od kojih su mnogi obučavani u NATO zemljama“ i decenijama primali velikodušnu vojnu pomoć Zapada.²²¹ Ali dok je masakr u Račku bio od koristi interesima američke politike tako što je obezbedio odgovarajuće opravdanje za NATO bombardovanje Srbije, masakr u Likisi nije bio od pomoći: počinio ga je dragoceni klijent koji je decenijama uživao podršku Amerike, a izveden je dok je „zauzeti svet“ bio usredsređen na proteste zbog „genocida“ na Kosovu.

7. SALVADOR I GVATEMALA

SAD su decenijama podržavale režime terora u Centralnoj Americi. Ograničavajući se na Salvador i Gvatemalu, primećujemo da je Komisija UN za istinu o Salvadoru jasno ustanovila da su vladine i paravojne trupe koje je vlada podržavala imale primarnu odgovornost za hiljade mrtvih civila u brojnim masakrima od 1980. do 1991.²²² Zasebna Komisija za istinu o Gvatemali došla je do istog zaključka i napravila mapu čitave države na kojoj se vidi 669 različitih mesta zločina u periodu od 1962. do 1996. Među njima, ne manje od 626 sprovedeno je u toku „tzv. operacije 'spaljena zemlja', ranih osmadesetih, koju je država isplanirala i koja je rezultirala kompletnim iščeznućem mnogih zajednica Maja“.²²³

Komisije za istinu propustile su da naglase značaj američkog porekla, podrške i zaštite dva režima terora. I salvadorski i gvatemalski režim imali su finansijsku podršku saglasno zakonima američkog Kongresa koji su zahtevali da pomoć bude za „borbu protiv terora“, dok je ona, u stvari, bila usmerena